

Presentació del número 12 de la revista *Haidé. Estudis maragallians* (Arxiu Joan Maragall, 24 de gener de 2024). — Ja ha esdevingut una tradició que cada any, per aquestes dates, hi hagi una trobada al menjador senyorial de l'Arxiu Joan Maragall per presentar el nou número de la revista *Haidé. Estudis maragallians*. Quan s'és allà, un no pot deixar de repassar el mosaic hidràulic del terra, els quadres, les vitrines, el llum d'aranya que fa perillar el cap dels més alts, i també, cal dir-ho, la robusta taula central, que any rere any sorprèn els ponents que s'hi asseuen per primer cop pel ball incòmode que fa. Enguany l'ocupaven Eugènia Serra, directora de la Biblioteca de Catalunya; Jordi Ginebra, coordinador del dossier del nou número, i Francesco Ardolino, codirector de la publicació juntament amb Esther Vilar, directora de l'arxiu.

L'acte va començar quan passaven pocs minuts de les set del vespre amb els parlaments d'Eugènia Serra, que, com cada any, es va ocupar de presentar les xifres de la revista. Una publicació digital que ja ha superat els deu anys de trajectòria és bo que vagi augmentant cada cop més el nombre de visites, i això és el que ha aconseguit *Haidé*, que, a més, no deixa mai de sorprendre per les dades curioses sobre els països de procedència de les consultes. O potser no ens hauria d'estranyar tant, tenint en compte que la revista —cada cop més indexada i amb uns volums que, com el darrer, gairebé arriben a les 300 pàgines— s'ha convertit en una referència obligada per a tot estudiós de l'obra o la figura de Joan Maragall, una fita que els directors de la revista s'havien marcat com a objectiu i de la qual es va congratular Francesco Ardolino en el seu discurs.

Ardolino també es va ocupar de resseguir els articles del nou número que no formen part del dossier, d'entre els quals destaquen el de la Casa Museu Àngel Guimerà del Vendrell, per tal com encaixa amb la commemoració del centenari del dramaturg; les «Notes» —un terme revisable, en aquest cas, per la magnitud de l'estudi— sobre «La Cançó de Sant Ramon cantada per una russa», a càrrec de Joana Escobedo; l'anàlisi de correspondència entre Maragall i Joan Pérez-Jorba per part de Pilar García Sedas, o els «Testimonis» que han ofert en aquest número Esther Vilar, Meritxell Matas i el mateix Ardolino, entre d'altres. Però, per sobre de tot, va celebrar que finalment hagi pogut sortir un dossier sobre «La llengua de Maragall», un tema que, com després Jordi Ginebra va corroborar, encara no està exhaurit.

En efecte, el tema de la llengua és recurrent quan es parla del poeta barceloní i donaria per a molt, tal com Ginebra va demostrar en la seva intervenció. A mode de lliçó magistral, el professor de la Universitat Rovira i Virgili va fer-nos veure com, en la tríada de la Renaixença, formada per Verdager, Guimerà i Oller, s'ha tendit a destacar la «llengua pobra» dels dos darrers, una etiqueta que també s'ha col·locat a Maragall, i que no està en cap dels tres casos fonamentada. Així, el dossier que Ginebra va acceptar de seguida de coordinar —entre altres coses, per l'anècdota personal que ens va regalar al final del seu parlament, en la qual confessava el vincle que ha tingut des de la seva infantesa amb certs versos maragallians— s'ha ocupat de desmuntar aquest mite de l'autor de *Visions & Cants*, amb articles d'estudiosos de renom com ara Joan Veny, Francesc Feliu, Mar Massanell, Maria-Pilar Perea, Cristina Illamola, Isabel Turull i el mateix Jordi Ginebra. I tot plegat serveix com a pretext per posar èmfasi en la necessitat d'establir més vincles entre els estudiosos de la llengua i els de la literatura, que sovint fan camins massa per separat.

Per acabar, és costum que clogui l'acte un recital poètic, per defugir una mica l'academicisme i sentir textos que, d'una manera o altra, puguin dialogar amb Maragall. En aquest cas va ser el torn de Maria Isern, que es va veure empesa a revisitar l'obra del poeta per arribar a trobar-hi, finalment, més similituds de les que hom es pensava. La paraula viva, doncs, va posar punt final a l'acte maragallià més marcat per la llengua.

Gemma BARTOLÍ MASONS
Universitat de Girona